

Aerodrom Kansai u Osaki, Banca Popolare di Lodi u istoimenom talijanskom gradu (gore desno i dolje lijevo) te stadion San Nicola u Bariju djela su kojima je Renzo Piano pokazivao svoj veliki talent, ali nikada ne zaboravljajući potrebe korisnika niti kakav će utjecaj te zgrade i ljudi u njima imati na okoliš, što je jasno naznačeno i u nedavno objavljenoj monografiji

Renzo Piano, arhitekt koji je 1998. godine osvojio nagradu Pritzera, "Oscara za arhitekturu", u stalnoj je potrazi za odgovorom: kako na odgovarajući način primijeniti koherentni set ideja na nove projekte, ali na potpuno nov, često sasvim neuobičajen način. Susrećući se s novim projektom, arhitektima je dana mogućnost da na potpuno praznom području stvore prepoznatljivo i unikatno djelo, no samo rijetki od njih takvu šansu znaju iskoristiti. Renzo Piano, pak, koristio ju je svaki put: na pariškom Centru Pompidou, na plutajućem aerodromu Kansai u Osaki, na stadionu u Bariju, na kulturnom centru u Novoj Kaledoniji, u New Yorku i Berlinu jednako kao na Dalekom istoku i Australiji. Trideset godina njegova inovativnog djelovanja rezultiralo je mnogim projektima koji su redom postajali zaštitni znakovi gradova u kojima su nastajali. Roden u obitelji graditelja, što mu je, kako kaže, dalo poseban odnos prema svakom stvaranju, svoj život Piano je posvetio stalnom traganju za novim, drukčijim i boljim, uvodeći pritom nove principe razmišljanja o interijeru, ali i o cijelom pejzažu koji će njegove zgrade i arhitektura stvoriti. Monografija XL formata, podnaslovljena "Renzo Piano Building Workshop 1966-2005", što ju je nedavno objavila njemačka kuća Taschen, na najreprezentativniji je način pokazala koliko pozitivnih promjena u svijet može donijeti djelovanje samo jednog čovjeka. □

Piano, autor Philip Jodidio, 949 kn, Taschen / V. B. Z